

i Forordningen af 5te December 1820 og Forordningen af 3die April 1771, af Sagen kan henlægges, naar den indkommer uden de fornødne Erklæringer. Denne Placat af 3die April 1771 blev ikke saa hastig ophævet, som den nævnte Grundlovsparagraph, om jeg saa maa kalde den; thi den holdt sig dog omtrent i en 15 Aar til den 30te September 1785. Jeg maa tillade mig et Dieblisk at bemærke, gjennem hvilke Præmisses Pl. af 30te Septbr. 1785 kommer til denne Ophævelse. Det er for at faae Sagerne hurtigere og betimeligere afgjorte, at den befaler, at Erklæringerne skulle gives i et forseglet Brev. Hele Formen er en Indskjærpelse. Der staaer ikke, at Forordningen af 3die April 1771 skal affattes, der staaer, den indskræpes; men der kommer rigtignok noget Andet til, idet Dyrigheden, efterat fornøden Oplysning er bleven indhentet, har at give sin Erklæring om Memorialen og skal levere samme forseglet tilbage. Det er rigtignok en Ophævelse, men man har havt en vis Frygt for at kalde det en Ophævelse. Som Grund anføres og, at det har viist sig, at mange Supplikter ere indkomne uden Erklæringer, og dette mener man er fornemmelig fordi at det var paalagt Dyrighederne at levere dem aabne tilbage. Det generte Dyrighederne, at Supplicanterne skulde see disse Erklæringer og derfor gave de slet ingen; men dette synes mig at være aldeles stridende mod Forordningen af 3die April 1771; thi deels stod der deri, at Dyrighederne skulde erklære sig, og deels staaer der ogsaa, at de Ansøgninger, som indkom uden Erklæringer, kunde lægges hen, der behøvedes da slet ingen Correspondance eller videre Alieilighed; thi Regjeringen kunde jo lægge dem hen. Jeg kan ikke rigtig forstaae den Logik, der er i disse Præmisses til Placaten af 30te Septbr. 1785; det ene Rigtige er nok det, at man har fundet, at det var for stort et Spring i Udviklingen, og det kan jeg ogsaa nok begribe.

Der er af den ærede Taler, som nys satte sig, blandt Andet henviist til den store Offentlighed, som der nu hersker hos os i alle Forhold, men jeg veed ikke, hvorledes Offentligheden skulde faae fat paa det, som er under lukket Segl; der er ogsaa henviist til, at om er stor Deel Sager af dem, som komme ind under dette Lovforslag, bliver der indhentet ikke een Mands, men hele Forsamlingens, Sogneforstanderskabers og Commisstoners Betænkning, dette er ganske rigtigt. Man tænke f. Ex. paa Ansøgninger om at anlægge nye Meelmøller; hvilket vidtlostigt Skriveri disse kunne give, veed jeg af egen Erfaring og at særdeles mange Mennesker sættes i Activitet i denne Anledning. Jeg troer ikke, at det kan være den ærede Talers Mening, at Erklæringer, som afgives i saadanne Sager, skulle være hemmelige; thi jeg har aldrig troet, at Sogneforstanderskabernes, Amtsraadernes eller Landvæsencommisfaires Erklæringer have hørt til de hemmelige Erklæringer, de kunne ikke holdes hemmelige. Hvis man vil have, at alle DyrighedsErklæringer skulle være hemmelige, da vil det ogsaa være nødvendigt, at der bliver gjort et Paalæg til Dyrighederne om, at de skulle holde dem hemmelige; dette staaer slet ikke i Forordningen af 15de Decbr. 1820; i Principerne skeer der saaledes ikke stor Forandring ved Lovforslagets Antagelse. Enhver, der finder, at det er rigtigt at vise Bedkommende hvad der er skrevet, han troer sig, forsaavidt jeg veed, berettiget der til; jeg har troet det hidtil og jeg vil haabe, at jeg ikke har taget feil heri, ligesom jeg ikke har paadraget mig nogen Ulempe, naar jeg, en enkelt Gang, ifølge Opskriften, har viist Noget, hvad jeg har skrevet; de andre Dyrigheds personer, jeg har talt med om dette, have ogsaa erklæret, at de ikke skulde for Supplicanterne, hvad de havde erklæret over disse Ansøgninger, naar de begjerte at see hvad de havde skrevet.